

אתחיל בשאלה

מה יותר קשה ?

לגדל תפוחים / או / לאכול תפוחים ?

תגידו – יותר קשה לגדל – לסמן ולמצוא את הקרקע, לטמון ב'חשיכה הפוריה' גרעין ולקוות שהוא מהזן הנכון. לחכות לנביטה, לצמיחה, לענפים, קיץ, חורף [לפחות 4-6 סמטרים]. והפריחה, והדבורים, וההפרייה, והחניטה... ולבסוף מסתמן הפרי; בתחילה ירוק אחר כך קצת סומק בלחיים... ומה עם התולעים ושאר מזיקים.. שלא לדבר על המצב הכלכלי, הביטחוני ומסיכות האב"כ ועוד סתיו וחורף [שני סמטרים – שנה ד'].. ולבסוף נדמה שיש איזה פרי...

או אולי תגידו- יותר קשה לאכול – קודם כל בשביל לאכול אתה צריך להיות רעב. נוסף לכך אתה צריך לאהוב לאכול פירות. אתה גם צריך לדעת לקרוא את הצבעים השונים שעל קליפת הפרי בכדי שתדע את רמת הבשלות והעסיסיות שלו. רצוי שגם תבין ותבחין בין סוגי התפוחים השונים ותרבה באכילתם בכדי שתוכל לפתח לך טעם אישי. ובכלל כדאי גם להכיר ולהסתובב בשווקים.

ואולי תתחכמו ותגידו – לצייר תפוחים.

ובכל זאת;

האם אוכל התפוחים, בנעצו את שיניו במור העסיסי חושב על מגדל התפוחים ?
האם מגדל התפוחים, יכול לרגע לשכוח את כל הדרך ולהסתכל בתפוחיו בחמדה ?

והתפוחים מה הם אומרים ?

ומה אתם אומרים?

אם כן, קהל נכבד

אני באופן אישי רוצה להודות לכל צוות המורים במכון לאמנות, המגדלים הנאמנים, שמדי שנה טומנים מחזור זרעים חדש ב'חשיכה הפוריה' מתוך אמונה שלימה באפשרות שישאו פירות גם אם לא מיד יראו.. בוא יבואו.

ולכם, אוכלי הפירות, אני מאחלת שתמיד תהיו רעבים ... סקרניים.. ופתוחים לרוח.

טקס פתיחת תערוכת הגמר וחלוקת פרסי עדוד יצירה במכון לאמנות באורנים - 2003
מימין לשמאל: טלי גיל, חני עפרוני, עידית לבבי גבאי, רוני רכב והסטודנטית: נארימן עומרי